

Első fejezet

Vader befejezte a meditációt, és kinyitotta a szemét. A meditációs kamra sima fémfalán a saját sápadt, összeégett arcának tükörképét látta. A páncélzata neurális kapcsolatai nélkül tudatában volt annak, hogy a két lába megcsonkult, és a karja szétromcsolódott. A testét örökös fájdalom emésztette, de örült neki. A fájdalom táplálta a gyűlöletét, és a gyűlölet erőt adott neki. Valaha, Jediként azért meditált, hogy megtalálja a lelki békét. Manapság azért meditált, hogy felszítsa magában a haragot.

Sokáig bámulta a tükörképét. A sérülései miatt a teste eltorzult és megtört, de a lelke tökéletesebb lett, és az Erővel való kapcsolata is sokat fejlődött. A szenvedés hatalmat és bölcsességet adott neki.

Egy automata fémkar a feje fölött tartotta a sisakját és a maszkját, készen arra, hogy leeressze. A maszkba épített szemlencsékkel – amelyek oly félelmetesek voltak sokak számára – nem látott olyan jól, mint a saját szemével. A száját most is eltakarta a másodlagos légzőkészülék. Ezt mindig viselnie kellett, és lélegzetvételének ritmikus sístergése élesen, tompulás nélkül verődött vissza a kamra falairól.

Az Erőt használva aktiválta a kart, ami lassan leereszkedett. A sisak és a maszk körülvette Vader fejét, teljessé változtatva a burkot, amiben élt. Örült a fájdalomnak, amikor a neurális tűk belefúródtak a bőrébe a feje tetején, illetve a tarkóján, megteremtve ezzel a teste, a tudata, illetve a páncélzat egységét.

Miután a teste és a gép egyesült, már nem érzékelte a végtagjai hiányát, sem a fájdalmakat, de a gyűlölete megmaradt, és a harag-

ja forrón izzott. Ettől a kettőtől sosem szabadult meg, és akkor érezte a legjobban az Erőt, amikor lángolt benne a düh.

Szintén az Erőt használva utasította a kamra számítógépét, hogy kösse össze az elsődleges és a másodlagos légzőkészülékét, és zárja le a sisak csatjait a nyakgyűrűn. Halk kattanások tudatták vele, hogy hazaérkezett.

Régebben gyűlölte a páncélját, idegennek érezte, de ez az idők folyamán megváltozott. Felismerte, hogy mindig is arra volt ítélve, hogy viselje, ahogyan a Jediknek mindig az volt a sorsuk, hogy egyszer elárulják az elveiket. Vader ma már tudta: kezdettől fogva arra ítéltetett, hogy megküzdjön Obi-vannal, és veszítsen. És hogy tanuljon a kudarcból.

A páncél elválasztotta őt a Galaxistól. Mindenkitől. Egyedülállóvá tette. Megszabadította a test igényeitől, és lehetővé tette számára, hogy kizárólag az Erőhöz fűződő kapcsolatára összpontosítson.

Tudta, hogy szinte mindenki fél tőle, és ez tetszett neki. A rettegésük eszköz volt a számára, amit felhasználhatott a saját céljaira. Yoda valaha azt tanította neki, hogy a félelem gyűlölethez vezet, a gyűlölet pedig szenvedéshez. De Yoda tévedett. A félelem eszközt jelentett, amit az erős felhasználhatott arra, hogy uralkodjon a gyengéken. A gyűlölet az igazi Erő forrása volt. A szenvedést nem az okozta, hogy az erős uralkodott a gyengék felett. Ez volt a rend. Az Erő a pusztá létezésével meghatározta, hogy az erősnek uralkodnia kell a gyengék felett. Az Erő határozta meg a rendet. A Jedik ezt sosem ismerték fel, ennél fogva félreértették az Erőt, és megsemmisültek. De Vader mestere felismerte. És maga Vader is. Ezért ők erősek lettek. És uralkodtak mások felett.

Vader lassan felállt, lélegzetvételének sziszegése betöltötte az egész kamrát. Az alakja óriásinak és sötétnek látszott a fémfalakon.

Intett egyet kesztyűs kezével, és a meditációs kamra fala áttetszővé vált. Maga a kamra a Nagyúr lakosztályának közepén állt, a *Perilous* fedélzetén. Vader kinézett az ablakon, amelyen túl a Galaxis milliányi csillaga és világa látszott.

Neki jutott a feladat, hogy kormányozza valamennyit. Most már tudta. Ezt akarta az Erő. A megfelelő kormányzat nélküli létezés csakis zűrzavarhoz és hanyatláshoz vezetett. A láthatatlan, de mindenütt jelen lévő Erő egyfelől rendet akart, másfelől eszközként szolgált, amellyel meg lehetett valósítani a rendet. De nem a harmónián és a békés együttélésen keresztül. Ez a Jedik útja volt, egy ostoba, elhibázott megközelítés, ami csak tovább növelte a zűrzavart. Vader és a mestere azon az egyetlen módon teremtette meg és tartotta fenn a rendet, amellyel ezt meg lehetett tenni. Ezt a módszert maga az Erő követelte. A Sithek hódítottak, rákényszerítették a káoszt, hogy adja meg magát a rendnek, és rákényszerítették a gyengékre az erők akarátát.

A Jedik évezredekén át befolyásolták a Galaxis életét, és ez nem eredményezett mást, mint zűrzavart és kisebb-nagyobb háborúkat. De Vader tudta, hogy a Birodalomra más vár: az erőszakkal kikényszerített béke és rend.

Idáig jutott a töprengésben, amikor a belső adó-vevő halk csengetéssel jelzett. Aktiválta a készüléket, és a holovetítő felett megjelent Luitt kapitánynak, a *Perilous* ősz hajú parancsnokának háromdimenziós képe.

– Bocsásson meg, amiért megzavarom, Vader Nagyúr! – mondta a kapitány. – De történt valami a Yaga Minornál működő hajógyáraknál...

– Mi történt, kapitány? – kérdezte vészjósló hangon Vader.

A híd képernyőinek és műszereinek fényei halvány, ritmustalanul villogó derengésbe vonták az állomásokat kezelő szabadságharcosok alakját és arcát.

Cham Syndulla a kormányos mögött állt, és hol a felderítőrendszer főképernyőjét nézte, hol pedig a társait, közben felidézte magában azokat a szavakat, amelyeket réges-régen gondosan bevészt az agyába, hogy sose feledje őket: *Nem terrorista vagy, hanem szabadságharcos. Nem terrorista, hanem szabadságharcos.*

Cham immár majdnem tíz standard éve harcolt a Ryloth-ért és a népéért. A Ryloth szabadságáért harcolt akkor, amikor a Köz-

társaság megpróbálta bekebelezni a bolygót, és megint a szabadságért harcolt most, amikor a Birodalom próbálta teljesen kifosztani.

A szabad Ryloth-ért.

Ez a mondat, ez a gondolat volt az a vezércsillag, amely körül Cham egész létezése forgott.

Mert a Ryloth nem volt szabad.

Bekövetkezett az, amitől Cham már a klónháború alatt félt: a Ryloth jóindulatú megszállója helyét átvette egy másik, kevésbé jóindulatú megszálló, s a Köztársaság a becsvágy és más érzések jóvoltából lassan átalakult Birodalommá.

Birodalmi Protektorátus – így nevezték manapság a Ryloth-t. A birodalmi csillagtérképeken szabadnak és függetlennek tűntették fel, de ezeket a szavakat csak gúnnyal lehetett a bolygóra alkalmazni.

Mert a Ryloth nem volt szabad.

Orn Free Taa, a Ryloth elhízott szenátusi képviselője a gyáva engedelmességével lehetővé tette, hogy máskülönben képtelen birodalmi kérések valósággá váljanak. De hát a Ryloth-on sosem volt hiány birodalmi kollaboránsokból, sem olyanokból, akik készséggel térdre borultak a rohamosztagosok előtt.

Így aztán... a Ryloth nem volt szabad.

De az lesz. Egy szép napon szabad lesz! – fogadkozott magában Cham. Az elmúlt évek során összegyűjtött és kiképzett több száz hozzá hasonló gondolkodású teremtményt – java részben twi'leket, de más népek fiait és lányait is. Létrehozott egy informátorhálózatot, ami lefedte az egész rendszert, titkos támaszpontokat létesített, hadianyagot halmozott fel. Az elmúlt évek folyamán támadásokat tervezett és hajtott végre birodalmiak ellen. Igaz, óvatos és pontos csapások voltak ezek, de hatékonyak és eredményesek is egyben. Több tucat birodalmi vesztette életét, és ez az adat a Szabad Ryloth mozgalom sikerességét támasztotta alá.

Nem terrorista, hanem szabadságharcos.

Cham megnyugtatónak szánt gesztussal rátette a kezét a kormányos vállára, és érezte, hogy a nő izmai meg-megrándulnak

az idegességtől. A személyzet többi tagjához képest ő is twi'lek volt. Valószínűleg sosem vezetett még légi siklónál, esetleg komponál nagyobb gépet, és biztosan nem egy olyan felfegyverzett teherhajót, mint amit most irányított.

– Csak tartsd egyenesben – mondta halkán és barátságosan Cham. – Nem lesz szükségünk látványos trükkökre.

A mögötte álló Isval hozzátette:

– Legalábbis reméljük.

A kormányos bólintott, és hosszan kifújta a levegőt, közben a lekkui elernyedtek, ami arra utalt, hogy a nő kissé megkönnyebbült.

– Értettem, parancsnok – felelte katonásan. – Semmi látványos trükk!

Isval odalépett Cham mellé, és a tekintetét a felderítőrendszer képernyőjére szegezte.

– Hol vannak? – mordult fel, és kék bőrének sötét színezete, illetve a lekkuinak izgatott rángásai erős ingerültségre utaltak. – Napok teltek el, és egy szót sem hallottunk felőlük!

Isval állandóan morgott. A középkorú nő örökkön-örökké nyugtalan volt, egy ketrecbe zárt vándor – ezt a ketrecet csakis ő láthatta –, aki fel és alá járkált. Chamet a lányára, Herára emlékeztette, aki rettenetesen hiányzott neki, amikor néha, egy-egy pillanatra megengedte magának, hogy ilyesmivel foglalkozzon. Nagyra értékelte, hogy Isvalnak állandó mozgásra, állandó cselekvésre van szüksége. Ők ketten tökéletes ellentétei voltak egymásnak: Isval mindig rohant, Cham mindig megfontoltan viselkedett; Isval gyakorlatiasan gondolkodott, Cham pedig elvek mentén.

– Nyugalom, Isval! – szólt rá fojtott hangon a nőre. Régebben sokszor mondogatta ugyanezt Herának.

Összekulcsolta a háta mögött a kezét – ami furcsa módon izgadt volt, noha nem érezte magát idegesnek –, és végigpásztázott a tekintetével a híd képernyőin. Vetett egy pillantást az órára, és megállapította, hogy mindjárt itt az idő.

– Még nem késnek – szólt oda Isvalnak. – Egyelőre nem. És ha felsültek volna, már hallottunk volna róla.

– Ha sikerült volna nekik – vágott vissza azonnal a nő –, arról is hallottunk volna, nem igaz?

– Nem, nem feltétlenül – tiltakozott Cham, és olyan lendülettel rázta meg a fejét, hogy lekkui széles ívben lengedeztek. – Jobban teszik, ha hallgatnak! Pok okosabb annál, semhogy rádióncsevegjen. Meg kell közelíteniük az egyik gázóriást, hogy üzemanyagot vételezzenek. És lehet, hogy üldözőket kellett lerázniuk. Ráadásul hatalmas távolságot kell megtenniük.

– Azért küldhettek volna üzenetet, vagy valami... – mérgelődött Isvál. – Lehet, hogy felrobbant a hajó, mialatt megpróbálták elrabolni. Lehet, hogy mind meghaltak, vagy valami még rosszabb történt velük...

Túl hangosan mondta ki a vészjósló szavakat. A személyzet tagjai közül többen felkapták a fejüket, és aggodalmasan néztek a parancsnokra.

– Lehet, hogy ez történt, de lehet, hogy nem – felelte Cham, és rátette a kezét a nő vállára. – Békesség, Isvál! Béke...

Isvál fintorogott, és nyelt egyet, mintha egy rossz íztől próbált volna szabadulni. Elhúzódott a férfitól, és ismét járkálni kezdett.

– Béke... – dörmögte közben. – Az csak a holtaknak jut!

– Hát akkor még háborúzzunk egy darabig, rendben? – válaszolta elmosolyodva Cham.

A szavai hallatán Isvál abbahagyta a járkálást, és halvány félmosolyra húzta a száját. Cham már ennek is örült. Nem tudta, hogy a nő min ment keresztül fiatalkorában, amikor egy ideig rabszolgaként élt, de gyanította, hogy szörnyű dolgok történtek vele. Nagy utat tett meg azóta.

– Mindenki munkára, fiúk-lányok! – csattant fel Cham. – Nagyon figyeljete!

Pillanatokon belül csend borult a hídra. A remény ott lebegett a hajózók között, sejtelmesen, törékenyen – egyetlen rossz szó is szétzúzhatta volna. Egyre többen pillantgattak az időt jelző adatképernyőre. De a szenzorok továbbra sem találtak semmit.

Cham a rendszer egyik gázóriásának gyűrűjében rejtette el a hajót. A bolygó körül keringő milliárdnyi sziklatömb tele volt kü-

lönféle ércekkel – amelyek jelenléte zavarta a szenzorokat –, ennélfogva kiváló búvóhelyet biztosítottak.

– Kormányos, vigyél minket a gyűrű felső síkja fölé! – rendelkezett Cham.

Még egy ilyen mindentől távol eső rendszerben is komoly kockázattal járt kivinni a teherhajót a gyűrű rejtekéből. Az azonosító anyagok aligha álltak volna ki egy alapos vizsgálatot, és birodalmi ügynökök nyüzsögtek mindenütt, mialatt a Császár igyekezett mind jobban a markába kaparintani a Galaxist, és elnyomni minden ellenállást. Cham tudta, hogy ha észreveszik őket, menekülniük kell.

– Miután kiértünk, nagyítsd ki az ugrópont környékét! – kérte Cham az egyik társától.

A monitorok így is sötétek maradtak, ahogyan a szenzorképernyőről is hiányoztak az adatok, de Cham a saját szemével akarta látni, és nem óhajtott adatokat böngészni.

Isvál lendületesen járkált mellette.

A hajó lassan kiemelkedett a jég- és kőtömbök közül. A főképernyőn a kinagyított képen a rendszer határa látszott, ahol egyetlen lakatlan kőgolyó keringett a rendszer csillaga körül. Rajta túl milliónyi csillag pislákol a feketeségben. A hajótól jobbra egy több fényévvvel odébb lévő csillagköd vérvörösre festette az űr egy keskeny szeletét.

Cham úgy meredt a monitorra, mintha a pusztá akarateréjével áthúzhatta volna a társaikat a hipertéren. Feltéve, hogy egyáltalán végre tudták hajtani az ugrást. Őrültk kockázatot vállaltak az egész művelettel, de Cham úgy gondolta, hogy megéri, ha ezzel tekintélyes mennyiségű nehézfegyvert tudnak szerezni, továbbá rákényszerítik a Birodalmat, hogy átcsoportosítsa az itteni erői egy részét. Ezenfelül messze hangzó üzenetet akart küldeni, ami egyértelművé teszi, hogy a Ryloth lakói nem fogadják el önként és csendesen a birodalmi fennhatóságot. Ő akart lenni a szikra, ami tüzeket lobbant fel szerte a Galaxisban.

– Gyerünk, Pok! – suttozta, és önkéntelenül megrezegtette a lekkuit, amivel elárulta magáról, hogy ideges. Évek óta ismerte Pokot, és a barátjának tartotta.

Isval fojtott hangon káromkodott, gyakorlatilag folyamatosan. Cham az adatképernyőt figyelte, amikor eljött a kitűzött idő, aztán el is múlt, és magával vitte a személyzet reményeit. Mély sóhajok hallatszottak mindenfelől, ernyedte lekkuk himbálóztak a félhomályban.

– Türelem, fiúk-lányok! – csitította Cham a többieket. – Várunk. Addig várunk, amíg nem tudunk biztosat.

– Várunk... – mordult fel Isval, és bólintott egyet. Ide-oda járkált a munkaállomások között, és úgy bámulta a képernyőket, mintha el akarta volna venni a kedvüket attól, hogy olyasmit mutassanak, amit ő nem szeretne látni.

Teltek a másodpercek. A hajózók mocorogni kezdtek, és csalódott pillantásokat váltottak egymással. Cham a fogát csikorgatta, de nem tudott mit mondani.

A feszült csendet végül a felderítőrendszer pultjánál szolgáló gépész törte meg:

– Hé, itt van valami!

Cham és Isval szempillantás alatt a gépész mögött termett. Mindenki őket figyelte.

– Egy hajó! – jelentette a férfi.

A hajózók elégedetten és megkönnyebbülten sóhajtoztak. Cham szinte a bőrén érezte a hangulatban beállt változást. A monitort fürkészve kisvártatva megállapította:

– Az ott egy... birodalmi teherhajó.

– A *mi* birodalmi teherhajónk – dünnyögte Isval.

Néhány felnevettek, mások halkán éljeneztek.

– Mindenki maradjon a helyén! – parancsolta nyomban Cham, de hiába próbált komolyságot színlelni, ő maga is szélesen vigyorgott.

– Most már dőlnek az adatok! – jelentette a gépész. – Igen, uram, ők azok! Ők azok! Hívnak minket!

– Kapcsolja a hangszórókra! – kérte Cham. – És riasszák a rakodócsapatot! Azt akarom, hogy minél hamarabb hordják át a fegyvereket a mi hajónkra, aztán megsemmisítjük azt a gépet, amint....

Heves sistergés kíséretében Pok hangja töltötte be a hidat:

– Tűnjetek el innen! Most azonnal! Menjetek!

– Pok? – kérdezte meglepetten Cham, mialatt körülötte a hídszemélyzet tagjai sorban elkomorultak. – Pok! Mi a baj?

– Vader! Itt van Vader! – hadarta idegesen Pok. – Tűnjetek el innen! Azt hittük, leráztuk őket! Rendszerről rendszerre ugráltunk, hogy elhagyjuk őket! Azt hittük, hogy sikerült megszabadulnunk tőlük, de még most is rajtunk vannak! Menjetek, Cham!

A gépész felnézett Chamre, és mialatt lila bőre sötétkékre színeződött az álla környékén, aggodalomtól elmélyült hangon jelentette:

– További hajók törnek ki a hiperútból! Tíz-tizenkét egység, mindegyik kicsi... – Elhallgatott néhány pillanatra, majd még idegesebben folytatta: – Valószínűleg V-szárnyúak! Talán elfogó vadászok!

Cham és Isval egyszerre kezdett káromkodni.

– Mindenki a helyére! – parancsolta Cham emelt hangon.

A köteléket maga Vader vezette, Eta-osztályú elfogóvadászában ülve. Röviddel azután, hogy visszatértek a valós térbe, a szenzorok rátaláltak az elrabolt teherhajóra, amelyet több rendszeren át követtek. A kötelék egységei leváltak a hipergyűrűjükről.

A teherhajó burkolatán égésnyomok látszottak a három hajtómű közelében, a kiöblösödő raktérrekesz mögött.

– Támadó alakzat! – parancsolta Vader, mire a kísérői nyugtázták a vételt, és pár pillanat alatt ékalakzatba rendeződtek.

Vader – attól tartva, hogy a géprablók azért ugrottak ki a hiperútból, hogy csapdába csalják őt és a pilótáit – felderítette az egész rendszert. A vadászgépet nem a legjobb, legérzékenyebb szenzorokkal szerelték fel, és a képernyőn csupán két gyűrűvel övezett gázóriás, illetve a holdjaik látszottak, továbbá egy aszteroidaöv a bolygók és a rendszer napja között, valamint néhány kisbolygó, amelyek odakint, a határon keringtek. Máskülönben a rendszer lakatlan, elmaradott helynek tűnt.

– A műszerek szerint nincsenek másik hajók a rendszerben – mondta Vader.

– Megerősítem, Nagyúr! – válaszolta a kötelék parancsnoka.
Hirtelen az egyik pilóta jelentkezett:

– Vader Nagyúr! Gyorsítanak! Valószínűleg újabb ugrásra készülnek!

– Kövessenek! – parancsolta Vader, és támadósebességre gyorsított. – Nem hagyhatjuk, hogy megint a hipertérbe ugorjanak!

Vader vadászgépe, valamint a V-szárnyúak sokkal gyorsabbak voltak, és sokkal jobban manővereztek, mint a teherhajó. Gyors iramban közeledtek felé, a rajt és a célpontot elválasztó távolság rohamosan csökkent. Vader nem vesztegette az időt arra, hogy a műszereire pillantson. Ahogyan mindig is tette, megidézte az Erőt, és a megérzéseire hagyatkozva vezette a gépét.

Még mielőtt az elfogóvadász és a V-szárnyúak rövid idő alatt lőtávolságon belülre értek, a teherhajó egyik hajtóműve kiköppött egy hosszú, kék lángnyelvet, és kiégett. A géprablók olyan kétségbeesetten próbáltak menekülni, hogy túlterhelték a hajtóműveket.

– Azt akarom, hogy bénítsák meg a pajzsokat, és iktassák ki a két megmaradt hajtóművet! – rendelkezett Vader. – De ne semmisítsék meg a hajót!

A teherhajó erősebb lövegeket hordozott, mint az elfogóvadász, illetve a V-szárnyúak, és már akkor tüzet nyitott, amikor a birodalmi gépek még nem lőhettek, mert túl messze voltak.

– Lőnek ránk, kitérő pályára állunk! – jelentette be a kötelékparancsnok, amikor a teherhajó automata lövegei zöld fénynyalábokkal töltötték meg a hajók közötti űrt. A raj elkanyarodott, aztán a gépek vadul cikázva és orsózva kerülgették a lövedékeket.

Vader látta, és érzékelte is a teherhajóról érkező tölteteket. Balra húzott, szűk ívben jobbra fordult, majd pár fokkal lejjebb merült, de tovább közeledett a teherhajóhoz. Tőle balra az egyik V-szárnyú találatot kapott, és mialatt stabilizátora darabokra hullott, örülten pörögve és lángolva száguldott a rendszer határa felé.

Hirtelen megmozdultak a teherhajó felső burkolatába épített gömbölyű lövegtornyok. Meglepő gyorsasággal célra álltak, és vörös sugárnyalábokat okádtak a támadók felé.

– Növeljék a térközöket! – utasította a kötelékparancsnok rádión keresztül a pilótáit. – Gyerünk, távolodjanak egymástól!

Egy izzó plazmatöltet telibe találta az egyik V-szárnyút, ami azonnal lángfelhővé robbant.

– Összpontosítsák a tüzet a hátsó pajzsokra! – rendelkezett Vader, közben tovább cikázott és orsózott a gépével. Sikerült átcsúsznia a vörös és zöld energianyalábok között, mígnem végre lőtávolságon belülre ért. Tüzet nyitott, és két töltetet küldött az elrabolt gép hátsó energiapajzsába. Szándékosan célzott úgy, hogy a lövedékei lepattanjanak a láthatatlan védőburokról. Nem akart áttörni a pajzsokon, nem akart sérülést okozni a hajónak. Csak annyit akart, hogy a pajzsok túlterhelődjenek vagy lemerítsék az energiaforrásukat.

A kísérői ugyanígy tettek, különféle irányokból lőtték a teherhajó hátsó részét. A gép meg-megbillent a találatok pillanataiban, a pajzsai újra és újra felragyogtak, de jól láthatóan folyamatosan gyengültek. Az összes vadász utolérte a teherhajót, elhúzott mellette vagy felette, és tovább repültek úgy, hogy vörös és zöld energianyalábok üldözték őket.

– Tartsák a távközt, ügyeljenek az ellenséges tűzre, és forduljanak vissza a második rácsapáshoz! – parancsolta szenvtelen hangon a kötelékparancsnok. – Szóródjanak szét, és alulról is támadjanak!

A kötelék gépei jobbra és balra fordulva szétváltak, leírtak egy-egy szűk kört, és újra befogópályára álltak. Vader lelassított, és lemaradt kissé, hogy távolabbról figyelje az eseményeket.

– Iktassák ki a pajzsokat ebben a körben, parancsnok! – mondta megfontoltan. – Aztán szüntessék be a tüzelést! Ki akarok próbálni valamit.

Pok nyitva hagyta a csatornát, és nem kapcsolta ki a mikrofonokat, így Cham és a társai hallhatták, hogy mi folyik az elrabolt teherhajó fedélzetén: Pok parancsokat harsogott, valaki a V-szárnyúak támadóvektorait sorolta, másvalaki a védőpajzsok energiaszintjéről közölt riasztó adatokat.

– Pok! – kiáltotta Cham. – Segítünk!

– Ne! – tiltakozott Pok. – Az egyik hajtómű már kész van. Nem tudunk elmenekülni, ráadásul egy csillagromboló van valahol a közelben, a V-szárnyúak mögött. Semmit sem tehetsz értünk, Cham! – A következő pillanatban odakiáltott az egyik társának:
– Kapcsold vissza a hiperhajtóművet!

Hangos sistergés hallatszott, és valaki feljajdult, aztán Pok egyik társa bejelentette:

– Pajzsok tíz százalékon!

– A hiperhajtómű továbbra is működésképtelen! – közölte egy másik szabadságharcos.

Isval megragadta Cham karját, még hozzá akkora erővel, hogy fájdalmat okozott a férfinak.

– Segítenünk kell nekik – mondta a nő mély, rekedtes hangon.

Cham azonban nem látott erre lehetőséget. Nem hagyhatták el a gyűrűt, mert a birodalmi pilóták azonnal kiszúrták volna őket, és neki nem voltak illúziói azzal kapcsolatban, hogy mire menne ezzel a személyzettel és ezzel a hajóval, ha felfedeznék őket.

– Nem! – mondta határozottan, és odaszólt a kormányosnak:
– Tartsuk a pozíciót!

Vader végignézte, hogy a teherhajó kitér jobbra, és olyan állásba fordul, amely lehetővé tette, hogy mindkét lövegtornya tűz alá vegye a felé tartó vadászokat. Amint a gépek lőtávolon belülré értek, az automata lövegek és a tornyok egyszerre tüzet nyitottak, és izzó plazmával töltötték meg az űrt. A V-szárnyúak jobbra-balra cikázva, orsózva és szűk ívben fordulózva törtek át a vörös és zöld energianyalábok sűrűjén.

Vader kissé lemaradva követte a köteléket, és könnyűszerrel kerülgette a lövedékeket. Aztán közvetlenül előtte az egyik V-szárnyú felrobbant, és miközben átrepült a tűzgömbön, a szétszóródó szilánkok hangosan kopogtak a gépe burkolatán.

Pár pillanattal később a vadászgépek tüzet nyitottak, és a teherhajó hátsó pajzsa azonnal megadta magát.

– Pajzs kiiktatva, Vader Nagyúr! – jelentette a kötelékparancsnok.

– A hajtóműveket én intézem el – felelte Vader. – Semmisítsék meg az automata lövegeket és a jobb oldali lövegtoronyt!

A pilóták – akik a tudásuk, a tapasztalataik és a találataik magas száma jóvoltából kerültek ebbe a rajba – tökéletes pontossággal hajtották végre a parancsot. Kisebb detonációk következtek be a teherhajó burkolatán, és a lövegek, illetve a torony szilánkfelhővé robbantak. A gép hevesen rázkódott, miközben a V-szárnyúak elhúztak mellette, de máris fordulóba kezdtek a következő rácsapáshoz.

Vader ezalatt lefelé és balra kanyarodott, célba vette a hajtóműveket, és leadott két rövid sorozatot. A robbanások megrengették a teherhajót. Mindkét hajtóműből jókora darabok szakadtak ki, és repültek el az űr mélye felé. Aztán másodlagos detonációk rázták meg a gépet, de más baja nem esett. Vader tovább lassított, és felzárkózott a megnyomorított teherhajó mögé.

– Most már csak a lendület viszi, Nagyúr! – jelentette a kötelékparancsnok. – Amikor megérkezik a *Perilous*, egy vonónyalábbal behúzhatják az egyik hangárba.

– Nem akarom olyan sokáig a fedélzeten hagyni az elkövetőket – közölte Vader. Gyanította, hogy a rablók megpróbálják majd felrobbantani a gépet, és elég fegyver volt a raktérben ahhoz, hogy ezt megtehessék. – Átszállok, és személyesen intézem el őket.

– Nagyúr, a teherhajó dokkológyűrűje megsérült, és nincs zárt hangárja! – figyelmeztette a kötelékparancsnok.

– Tudok róla, parancsnok – felelte közönyösen Vader.

A teherhajó egyetlen megmaradt lövege elfordult, és tüzet nyitott Vader gépére. A Nagyúr továbbra is az Erőre bízva magát jobbra-balra fordulózott, illetve fel-le cikázott, közben mindvégig a lövegtorony felé tartott. Vader hamarosan meglátta az áttetsző burkolat mögött ülő lövészt, és érzékelte a jelenlétét az Erőben.

– Nagyúr... – szólalt meg ismét a kötelékparancsnok, de Vader ezúttal nem válaszolt neki.

Megnyomott egy kapcsolót, amivel kiengedte a levegőt a fülkéből, abban a biztos tudatban, hogy a páncélzata megóvjá az űr gyilkos vákuumától. Aztán, amikor a teherhajó közelébe ért, a gé-

pét jobbra-balra lendítve kiválasztott egy a lövegtorony közelében lévő vastag fémrudat, és szilárdan megfogta az Erővel.

Ezt követően meggyőződött arról, hogy a gépe nyílegyenesen a torony felé száguld, majd kicsatolta a biztonsági hevederét, felnyitotta a kijárat zárófedelét, és kivetette magát az űrbe.

A zéró gravitációba kerülve azonnal pörögni kezdett, de tovább kapaszkodott az Erővel a zsilip nyitókarjába, míg tökéletesen zárt, nyomástartó páncélja megvédte az űr hatásaitól.

Néhány pillanattal később a gépe belevágódott a lövegtoronyba, és mert a hangok nem terjednek az űrben, a robbanás kísérteties csendben játszódott le. Felcsapott egy-két nagy lángnyelv, de a vákuumban a tűz pillanatokon belül kialudt. Törmelékdarabok repült a tér minden irányába, és a teherhajó nagy erővel előre és lefelé lódult.

A híd hangszóróiból harsány dörrenés hallatszott. A háttérben sziréna jajongott, és Pok társai összevissza kiabáltak.

– Mi történt? Pok, mi történt? – kérdezte Cham. – Jól vagytok?

– Összeütköztünk egy vadászgéppel! Jól vagyunk! – jelentette Pok, majd odaszólt valakinek: – Mérjétek fel a károkat! Valaki menjen oda, és nézzen körül! Gyorsan!

A kötelékparancsnok higgadtan, de folyamatosan hívta Vadert.

– Nagyúr! Vader Nagyúr, kérem jelentkezzen! Jól van, uram? Mi történik?

– Éppen dokkolok a teherhajón – közölte Vader a legteljesebb nyugalommal.

Az Erőt használva megállította a forgást, és a teherhajó burkolatán keletkezett jókora lyuk felé repítette magát. A nyílásban elszakadt tömlők és vezetékek lengedeztek, gázokat és szikrákat okádva az űrbe. Az elfogóvadász egyik vezérsíkja egyben maradt, viszont mélyen beékelődött a belső válaszfalakba. A gép többi része teljesen megsemmisült.

Vader átmászott a roncsok között, mígnem elért egy kihermetizálódott folyosószakaszt. Fémdarabok és alkatrészek borították a felszaggatott padlót, egy részük még ekkor is láthatóan izzott. Vader kinézett az egyik ablakon, a V-szárnyúak pont ebben a pillanatban húztak el a teherhajó mellett.

– Vader Nagyúr, jelentkezzen! – kérte ismét a kötelékparancsnok.

– Minden rendben, parancsnok – válaszolta Vader. – Ura vagyok a helyzetnek.

Több pilóta álmélkodó szavakat dörmögött a mikrofonjába, mire a parancsnokuk nyomban rájuk förmedt:

– Tartsák a rádiócsendet! – Elhallgatott egy pillanatra, aztán ismét Vaderhez beszélt: – Nagyuram, többtucatnyi rabló is lehet a fedélzeten!

– De már nem sokáig – felelte Vader. – Maradjanak a közelben, és kísérjék a gépet! Amennyiben szükségem lesz valamire, értesíteni fogom önt.

A parancsnok jól hallhatóan nyelt egyet, és csak annyit mondott:

– Értettem, Nagyúr...

A teherhajó biztonsági rendszere egy szakaszolóajtót leengedve elszigetelte a sérült részt, de Vader ismerte a felülíró kódokat. Átvágott a romok között, és begépelte a parancsot. A vastag páncéllemez félrecsúszott, a mögötte lévő folyosó levegője süvítve távozott. Vader átlépett a következő szakaszba, és becsukta maga mögött az ajtót. Megnyomta a nyitópanel néhány gombját, hogy ismét nyomás alá helyezze a folyosót. Amikor a rövid járat megtelt levegővel, meghallotta a lékriadót jelző sziréna sivítését.

Röviddel ezután kinyílt a folyosó távolabbi végét lezáró ajtó, és egy ócska páncélt viselő, lila bőrű twi'lek lépett be a járatba. A betolakodó láttán tágra nyitotta a szemét, és a derekán viselt sugárvetőhöz kapott. Mire előkapta a fegyvert, és meghúzta az elsütőbillentyűt, Vader a kezébe rántotta, és aktiválta a fénykardját. A falra pattintotta az érkező lövedéket, közben felemelte a bal kezét. A két ujjával csippentő mozdulatot tett, és az Erő közvetítésével összepréselte a twi'lek légcsövét.

A géprabló kétségbeesetten kapott a torkához, mialatt Vader – szintén az Erővel – a levegőbe emelte, de elismerésre méltó mó-

don nem ejtette el a fegyverét, hanem fuldokolva és vadul rángatózva célzott vele, és újra meg újra tüzelt. Vader nem tett mást, csak tovább fojtogatta a teremtményt, illetve a fénykardjával hátrította a meglepően pontos lövéseket. Aztán, mert nem akarta tovább vesztegetni az időt, meglendítette a bal karját, és akkora erővel vágta neki a twi'leket a válaszfalnak, hogy messziről is hallotta a csontjai ropogását. Végül a padlóra dobta a tetemet, és elindult felé. Amikor odaért hozzá, kétségbeesett hang hallatszott a twi'lek derékszíjába dugott adó-vevőből:

– Tymo, jelentkezz! Mi folyik ott? Veszed az adást? Hallasz engem?

Vader kikapcsolta a fénykardját, felkapta az adó-vevőt, aktiválta, és az arca elé tartotta, hogy közvetítse a légzését kísérő, sístéssel vegyes sziszegést.

– Ki van ott? – kérdezte meglepetten az idegen férfi.

Vader nem felelt, csak továbbra is a maszkja előtt tartotta az adó-vevőt.

– Tymo, te vagy az? – tudakolta a férfi. – Jól vagy?

– Most pedig megyek értetek – jelentette be Vader.

A kezét ökölbe szorítva ronccsá préselte az adó-vevőt, ismét aktiválta a kardját, átlépett a halott twi'lek felett, és nekivágott a következő folyosónak.

Második fejezet

Cham és Isval riadtan nézett össze. A nyitott csatornán keresztül hallották a baljós szavakat. És mindketten ismerték azt a jellegzetes hangot, a légzőkészülék hangját.

– Ez... ő? – kérdezte megrendülten Isval.

– Vader – mondta ki a nevet Cham. – Csak ő lehet! Pok?

– Egyetérték – felelte Pok –, nem lehet más, csak Vader.

Valamennyien hallottak már Vaderről.

Súlyos csend telepedett a hídra.

– Mit tegyünk? – suttogta Cham, és tanácstalanul pillantott Isvalra. – Mit tudunk róla?

A nő megrázta a fejét, a lekkui görcsösen vonaglottak.

– Nem sokat – válaszolta. – Csak másoktól származó információink vannak róla. Úgy hallottam, hogy a flottatisztek gyűlölik őt, de a rohamosztagosok szinte istenként tisztelik.

– Hogyan került Pok hajójára? – vetette fel Cham.

Isval megvonta a vállát. Immár nem járkált, amit Cham rossz jelnek vett.

– Azt beszélnek, olyan dolgokat tud csinálni – felelte aztán Isval –, amelyekre elméletileg egyetlen élőlény sem képes. Mindenki retteg tőle. Ami azt jelenti, hogy nagy a baj.

– Tudom – felelte kurtán Cham, és a képernyőkre pillantott. Természetesen nem láthatták az elrabolt teherhajót, de Cham maga elé képzelte. És azt is, hogy Vader a fedélzetén tartózkodik.

– Pok, helyzetjelentést kérek! – mondta aztán megfontoltan.

Pok néhány pillanatig nem felelt, alighanem másfelé figyelt. De pár másodperc múlva megszólalt:

– A hajtóművek döglöttek, Cham! A fegyvereink megsemmisültek. És valaki átszállt hozzánk... valahogyan. Te is hallottad.

– De hogyan szállt át? – kérdezte Cham. – Egyedül van?

– Nem tudom – válaszolta Pok, majd odaszólt valakinek: – Szükségem van arra az információra, most rögtön! – Aztán ismét Chamhez beszélt: – Figyelj, Cham, huszonhatan vagyunk! Harcolni fogunk. Ha mást nem is érünk el, legalább drágán megfizetnek azért, hogy...

– Pok! – vágott közbe Cham, de Pok megkímélte attól, hogy ki kelljen mondani.

– Ne aggódj! – mondta eltökélten. – Nem fognak élve elkapni minket. A társaim ismerték a veszélyeket, amikor jelentkeztek erre a bevetésre. Sajnos most, hogy a hajtóművek állnak, nem tudom megsemmisíteni a hajót, de összeállítottam egy osztagot a legjobbakból. Már úton vannak a raktér felé. A fegyvereket fogjuk használni... Tessék? Cham, várj egy kicsit! – Valaki mondott valamit, amiből Cham egy szót sem értett, aztán ismét Pok beszélt: – Akkor hívjátok őket! Azonnal hívjátok őket!

Rövid szünet következett, majd valaki bejelentette:

– Pok, nem válaszolnak!

Cham elnémította a hangszórókat, illetve a mikrofonokat, és odaszólt a felderítőrendszert kezelő társának:

– Maradjunk itt, a sziklák között, és ha a V-szárnyúak elindulnak felénk, azonnal jelezzétek!

Cham tudta, hogy a V-szárnyúakat gyenge minőségű szenzorokkal szerelik fel, de utasította a kormányost, hogy vigye közelebb a hajót a gyűrű kötömbjeihez. Ha a vadászok közel kerültek volna, még azok a silány szenzorok is észlelték volna a hajót.

– Értettem, uram! – felelte fennhangon a gépész, és hozzátette: – Úgy látom, egyelőre tartják az alakzatot a teherhajó körül!

– Nem hagyhatjuk, hogy a társaink kinyírják magukat – fakadt ki idegesen Isval. – Menjünk oda, és segítsünk nekik! Harcolunk, és kivágjuk magunkat!

– A hajójuk mozgásképtelen – felelte halkán Cham.

– Figyelj...

Cham elfordult a nőtől, visszakapcsolta az adó-vevő hangrendszert, és megszólalt:

– Pok?

A másik hajó hídján teljes csend uralkodott. Aztán Pok krákgott egyet, és beszélni kezdett:

– Elvesztettük az osztagot, amit leküldtem a raktérbe. Nem tudom, hogy miért nem válaszolnak a hívásainkra. Minden bizonynyal találkoztak Vaderrel, és...

Cham ökölbe szorította a kezét, de önmaga számára is meglepően nyugodtan felelt:

– Értem.

Isval a fogát csikorgatva közbeszólt:

– Segítenünk kell!

Cham kikapcsolta a mikrofonokat, megpördült, és türelmét veszítve ráförmedt a nőre:

– És mégis hogyan? Nincsenek hajtóműveik, és bekerítették őket! Még ha sikerülne is megsemmisítenünk a V-szárnyúakat, és te is tudod, hogy erre nem lennénk képesek, időbe telne, mire a fedélzetre vennénk őket. Egy csillagromboló tart errefelé, és van... van egy ember odaát, aki egyedül elintézte Pok legjobb harcosait!

Isval nem hátrált meg, az állát dacosan felszegve nézett a parancsnoka szemébe. A többiek közül sokan a tenyerükbe temették az arcukat.

– Ő nem ember – válaszolta Isval. – Azok alapján, amiket hallottam róla.

– De igen, az! – vágott vissza Cham elég hangosan ahhoz, hogy mindenki hallja. – Nem lehet más! De nem tehetünk semmit. Ha kidugjuk innen az orrunkat, mind meghalunk. Pok tudja ezt. Mindannyian tisztában vannak ezzel. És mi is! – Hirtelen leeresztette a vállát, sóhajtott egyet, és a tekintetét a képernyőkre függesztve hozzátette: – Mi is tudjuk, még ha nem is örülünk neki.

Ekkor ismét Pok jelentkezett:

– Chamnek igaza van, fiúk! Mindannyian tudtuk, hogy mire vállalkozunk. És önként vállaltuk a veszélyeket.

Cham fojtott hangon káromkodott. Azt hitte, elnémította a hangrendszerét.

– Pok, annyira sajnálom! – dörmögte elfúló hangon. – Azt gondoltam...

– Tudom, semmi gond – szólt közbe Pok, és felnevetett. Tényleg nevetett. – Isvallyal vitatkozol?

– Hát persze! – válaszolta Isval a parancsnok helyett.

– Még most is úgy tombolsz, mint egy homokvihár – állapította meg derűsen Pok. – És ez jó. Örülök, hogy el tudunk köszönni egymástól. Vigyázz Chamre, rendben? Ügyelj rá, hogy tartsa az irányt! Átkozottul ragaszkodik az elveihez.

– Nem kell búcsút vennünk – felelte Isval, és átható pillantást vetett Chamre.

– De igen, és ez pontosan az – felelte higgadtan Pok. – De azért megpróbálunk végezni ezzel a Vadderrel. Csapdát állítottunk neki, és...

Valaki megszólalt a háttérben:

– Pok, lövések hallatszanak a hídhoz vezető folyosóról!

Pár pillanatig mindenki hallgatott mindkét hídon. Teltek a másodpercek, aztán egy férfi mondott valamit Poknak. Cham egy szót sem értett, és idegesen megkérdezte:

– Mi történik?

– Senki sem válaszol a hívásokra – felelte valaki.

– Hogyan lehetséges?! – fakadt ki Pok. – Nyolcan vártak rá! Mi folyik odakint?

– Jön a felvonó! – kiáltotta Pok személyzetének egyik tagja.

Pok alighanem a mikrofon fölé hajolt, mert tisztán hallatszott a zihálása, miközben megszólalt:

– Cham, megöljük Vadert, és felrobbantjuk a hajót. Senkit sem fognak élve elkapni!

– Pok... – kezdte Cham, de nem folytatta. Nem tudott mondani semmit.

– Megtiszteltetés ez valamennyiünk számára – jelentette ki Pok. – Harcoljatok tovább! Mindannyian!

– A szabad Ryloth-ért! – harsogta valaki Pok mögött, és a hídon tartózkodók lelkesen visszhangozták a kiáltást.